

Дорогі брати і сестри! Христос посеред нас!

Останні події, що відбуваються навколо життя нашої Святої Церкви, спонукають мене як єпископа Української Православної Церкви звернутися до вас зі словами підтримки у цей надзвичайно складний для всіх нас час.

Господь говорить нам в Євангелії: «Бережіться, щоб ніхто не прельстив вас» (Мф. 24:4), бо «багатьма скорботами належить нам увійти в Царство Боже» (Діян. 14:22), – сказали святі апостоли послідовникам Христовим в Антіохії, переконуючи їх перебувати в істині і зміцнюючи їх в готовності берегти віру Христову, не дивлячись ні на майбутні гоніння, ні на скорботи, ні на випробування. Подальша ж історія Церкви прямо свідчить нам про те, що це неодноразово відбувалося в Її житті.

Починаючи з перших століть християнства, коли вся міць Римської імперії обрушилася на горстку послідовників Христових, і закінчуючи ХХ-м століттям, коли гонителі підняли свою безбожну руку для знищення Церкви на просторах Святої Русі.

І ось, як бачимо, не стало винятком і ХХІ-е століття – століття декларованих прав і свобод, верховенства права і розквіту демократії. Під надуманими приводами, нібито для блага і миру, для торжества любові в нашій країні відбувається безпрецедентне явище. Біле оголошується чорним, а чорне – білим. Справжнє підміняється сурогатом. Своє рідне оголошується чужим, чуже – довгоочікуваним, бажаним і корисним. Те, що проголошується об'єднуючим – роз'єднує, те, що нібито обіцяє свободу – ущемляє, обмежує, дискримінує і принижує.

Той, хто покликаний бути хранителем закону, сам порушує його. Хто удостоєний бути першим серед рівних і дотримуватися канонів Церкви, грубо нехтує ними. Той, хто протягом століть користувався повагою і глибоким співчуттям до свого тяжкого становища, відповідає сердечною черствістю. Хто отримував багатовікову моральну і матеріальну підтримку потреб своєї Церкви, яка перебувала під іновірним османським ярмом, тепер ввергає своїх благодійників в тяжке становище. Той, хто відчув на собі милосердя та милість, забувши про благодіяння, сам прирікає інших на страждання та утиски. Але як можна назвати Божим те, що спрямоване проти Бога-Любові, як можна назвати Христовим те, що розриває Його нешвенний хітон – Святу Церкву?

Прости їм Господи, бо не відають, що творять (Лк. 23:34). Церква Христова молиться, а не проклинає. Це її відмінність, ознака істинності. А Істина, як відомо, завжди гнана. І вона не залежить ні від підтримки сильних світу цього, ні від рецензії уявних первенствуючих світу церковного. Тому що Істина – це Христос. А закони, якими Господь керує Церквою, – це не людські закони, а Божественні. І кожного разу, коли всередину Церкви зловмисно вторгається людське беззаконня, воно неминуче зазнає поразки. Церква виходила і виходить переможницею з усіх найскладніших ситуацій не тому, що спирається на силу людську, але тому, що Святий Дух, який прикликається силою загальної церковної молитви, веде Церкву,

допомагаючи їй перемагати всі наклепи і долати всі середостіння, бо непреложні слова Господа: «Ворота пекла не подолають її» (Мф. 16:18).

Дорогі брати та сестри. Все те, що зараз відбувається в нашій країні стосовно церковних питань, лежить виключно в політичній площині і до Церкви Христової та до нас, вірних чад Її, не має жодного відношення. Українська Православна Церква була, є і буде спасительною Церквою, і я як її архієрей закликаю вас молитися, бути твердими і непохитними в своїй вірі. Ми – Церква Христова, Церква апостольська, Церква святих отців, Церква мучеників і сповідників; і ніякі життєві випробування не здатні похитнути Її.

Будемо зберігати церковну єдність і триматися нашої канонічної Святої Української Православної Церкви, Главою якої є Сам Господь наш Ісус Христос, а земним Предстоятелем – Блаженніший Онуфрій Митрополит Київський і всієї України. Прикликаю на всіх вас Боже благословіння і нехай усіх нас береже Господь.

**+ЮАСАФ,
митрополит Кіровоградський і Новомиргородський**